

Carta de Pasqua. “Jesucrist et ve a trobar...” i pautes per orientar la pastoral juvenil

MONS. FRANCESC PARDO, bisbe de Girona.

Pautes per orientar la pastoral juvenil

El director de Quaderns em demana una reflexió sobre la “la pastoral juvenil” adreçada als catequistes, animadors, monitors, caps, consiliaris, tan se val el nom, allò que cal tenir present és la responsabilitat. Des de la meua incorporació a la Conferència Episcopal Tarraconense se m’encarregà l’acompanyament dels responsables de la pastoral de joventut (SIJ), dels moviments de joves, de l’escoltisme i dels esplais... Intueixo que és per aquesta responsabilitat que em convideu a una reflexió. El termini és molt breu i, per això, m’ha semblat oferir-vos-la en dos moments. El primer, reproduint la carta de pasqua que he escrit pels joves de Girona, perquè hi descobrireu “els punts fermes” per fer possible la trobada de Crist amb cada noi o noia. En un segon moment, subratllar algunes pautes a considerar en el treball pastoral amb joves, conscient de la seva complexitat.

Carta de Pasqua. Jesucrist et ve a trobar...

Estimats nois i noies,

És Pasqua i Jesús Ressuscitat et ve a trobar!

Desitges tenir-ne experiència? Si continues llegint amb detenció pots trobaràs algunes pistes.

Has de saber que aquell primer diumenge de Pasqua, després que Maria Magdalena comunicés als apòstols de Jesús que el seu cos havia desaparegut del sepulcre, Pere i Joan corren a comprovar el fet. Pere esbufegant entra al sepulcre i només hi troba el llençol i el mocador que havien servit per amortallar el cos. Hi entra Joan i, ell mateix ens diu, “ho veié i cregué”. Després vindran les aparicions de Jesús a les dones i als deixebles, però abans Joan veié uns senyals i cregué que havia ressuscitat d’entre els morts.

En les aparicions de Jesús ressuscitat als seus amics, se’ns indiquen els seus dubtes: no fan cas del testimoni de les dones, no s’ho acaben de creure, es pensen que és un fantasma, Tomàs si no el pot tocar no ho creurà...

Tot molt semblant als nostres dubtes, que superem quan tenim l’experiència de trobar-nos cara a cara amb el Senyor.

Fixem-nos en Joan i els altres deixebles.

Avui som nosaltres aquests deixebles, potser desconfiats, decebut, pensant que Jesús també està fracassant entre la gent jove, amb ganes de tenir certeses... I tanmateix avui el mateix Senyor Ressuscitat ens ve a trobar. Per fer-ne experiència i per viure-ho cal estar atents a les següents indicacions:

Avui som nosaltres aquests deixebles, potser desconfiats, decebut, pensant que Jesús també està fracassant entre la gent jove, amb ganes de tenir certeses...

1. La iniciativa la té el mateix Jesús

Sí, és Ell mateix el qui desitja trobar-te i oferir-te els seus dons. És Ell el qui vol acompanyar-te en la vida, perquè no vagis sol i sense saber cap a on. Per construir una vida humana plena de sentit ens cal edificar-la i deixar que s'arrel·li en Ell. El Senyor ja t'ha cercat i et cerca. La qüestió és com ser-ne conscient i viure-ho. Suggerixo algunes pautes: Ser deixeble amb els altres deixebles de Jesús, conèixer Jesús llegint els evangelis, parlar amb ell i escoltar-lo per mitjà de la pregària, participar en la celebració de la Missa per estar-hi en comunió, reconèixer la necessitat dels dons de Jesús demanant el seu perdó; estimar de veritat estudiant o treballant i servint als altres.

2. Sentir-se deixeble

Sí, malgrat que estiguem desconcertats i decebut com aquells primers deixebles. Després de vint segles, avui som molts els deixebles de Jesús escampats arreu del món. Ell ens ve a trobar si ens sentim del grup, encara que com Tomàs puguem dubtar i tenir ganes de palpar per creure. És necessari relacionar-te amb altres nois i noies, amb altres cristians que t'acompanyin, has de participar en les trobades, has de sentir-te de la parròquia i de l'església, tot i que et sembli que la majoria siguem grans i trobis a faltar altres joves.

Fixa't en algunes oportunitats que ara tens a l'abast: Pasqua Jove, dies previs d'acolliment de joves d'arreu del món abans de la Jornada Mundial de la Joventut, la mateixa Jornada Mundial, els grups de confirmació i de després de la confirmació, les activitats amb altres joves de la parròquia, les pregàries joves de cada mes, els serveis que pots fer als malalts, ancians, infants, adolescents en els moviments cristians.

3. Conèixer Jesús llegint els evangelis

Conèixer per estimar. Només coneixeràs a Jesús si llegeixes pausadament els evangelis, i t'adones que allò que Jesús comunicava t'ho diu a tu, que allò que feia t'ho fa a tu, que allò que proposava t'ho proposa a tu.

4. En la pregària parla amb Jesús i escolta'l

L'amor, l'amistat es viu en la comunicació, escoltar i parlar. Aques-

ta és la raó profunda de la pregària. La pots fer de moltes maneres, sempre procurant silenci i atenció, meditant, amb pregàries fetes, parlant sincerament, sol/a o amb grup, cantant..., però prega.

Només coneixeràs a Jesús si llegeixes pausadament els evangelis, i t'adones que allò que Jesús comunicava t'ho diu a tu.

5. Participar de la Missa per estar en comunió amb el senyor Jesús

Les dificultats ja les conec, ho són de la Missa i d'altres activitats repetides i importants per viure. A la Missa no hi trobaràs un ambient lúdic, ni de gresca, ni unes sensacions corporals sensorials, ni distracció... però hi trobaràs a Jesucrist, el qui t'estima i mai et deixarà, t'acompanya i et conforta en tot moment. El trobaràs perquè els seus deixebles avui ens reunim, perquè escoltem la seva paraula, perquè en el pa i en el vi consagrats es fa present ell mateix com el nostre aliment, i actualitza la donació de la seva vida perquè tu tinguis vida. Si no hi vas, no ho viuràs. Només essent fidel ho experimentaràs.

6. Estimar

Qui estima de veritat s'assembla a Déu i a Jesucrist, el qui ens ha estimat i ens estima del tot i a tots. Ara bé, cal estimar a semblança seva, esdevenint bon samarità, fent fructificar les qualitats rebudes, servant sense esperar recompensa, perdontant... Estimant així estaràs en sintonia amb el Senyor ressuscitat i "el veuràs" amb els ulls més profunds del teu cor.

Qui estima de veritat s'assembla a Déu i a Jesucrist, el qui ens ha estimat i ens estima del tot i a tots.

Si hi estàs disposat a continuar o encetar aquest camí, t'adonaràs que cada dia viuràs amb més intensitat la presència del Senyor en la teva vida. I també tu podràs dir de veritat: "l'he vist, hi crec i creient-hi en tinc experiència".

Així si que serà Pasqua per tu i pels qui fan el camí de la vida al teu costat.

Joiosa Pasqua!

Amb el meu afecte i la meva benedicció.

+ Francesc, bisbe de Girona.

ALGUNES PAUTES PER ORIENTAR LA NOSTRA PASTORAL

1. El coratge del sembrador

Gràcies per ser sembradors de la Bona Nova. És molt important que els qui treballeu pastoralment amb joves experimenteu l'agraïment de tota l'església i visqueu amb goig la vostra missió, malgrat la migradesa "aparent" dels resultats i la comprovació dels fruits.

El sembrador de la paràbola –i vosaltres sou sembradors– escampa arreu la llavor, sense fer consideracions prèvies sobre el terreny a on caurà, sense selecció, convençut de la força interior de la llavor i que sembra la millor llavor per la vida de tots i cadascun dels nois i noies. Cal coratge per treballar amb la generositat i la paciència del sembrador. I el coratge no es fonamenta, principalment en les nostres forces humanes i mitjans, sinó en la força, l'alè, el guiatge de l'Esperit. Avui com sempre cal proclamar ben convençuts "crec en l'Esperit Sant".

Cal coratge per treballar amb la generositat i la paciència del sembrador.

El desànim i el desencantament són directament proporcionals a la manca de fortalesa interior, que és do de l'esperit, a l'obsessió per l'eficàcia immediata i al desconcert

pastoral. També al desconcert pastoral per la complexitat del "món juvenil" i, per això, ens cal estar atents a l'Esperit, a l'Església, a la saviesa acumulada en el treball d'anys i als joves.

2. La pastoral de joventut és un repte de l'Església, a les seves comunitats, moviments, associacions

Les respostes a les preguntes per l'acompanyament en el procés de la fe, per la proposta de la vida cristiana, cal cercar-les no en una missió individualista i solitària, sinó comunitària, amb el ben entès que és necessari el testimoni personal. Principalment no hem de centrar la preocupació en els joves, en els destinataris, ni en estratègies de comunicació, sinó en nosaltres, els creients, testimonis i pedagogs del procés, responsables de l'evangelització. És a dir, la resposta a quina pastoral cal fer amb els joves, primer s'ha de transformar en una pregunta a l'Església i a les nostres comunitats, perquè és fonamental la nostra manera de ser i de viure. La principal preocupació hem de ser nosaltres els creients –persones i comunitats– responsables de l'evangelització i de la transmissió de la fe. Tot seguit caldrà preguntar-nos pels destinataris, pels seus condicionaments, les seves experiències, la seva recerca, les seves sensibilitats...

3. El model: Crist, el Bon Pastor

Jesucrist, el Bon Pastor, és l'únic model i l'únic mestre en l'acció

pastoral. Els seus sentiments, les seves actituds, el seu tarannà... han de ser “norma” per a tots els qui tenim responsabilitats pastorals. Se’ns exigeix, per tant, estar-hi en comunió per mitjà de la celebració dels sacraments, de la pregària comunitària i personal, i de la comunió amb els germans, pastors i fidels, amb tota l’Església presidida pel Papa i els Bisbes. Sense restar units al cep com les sarments, sense que la seva vida passi per la nostra, sense la necessària comunió eclesial, farem coses i proposarem valors, però les nostres accions i activitats no seran “pastorals” per manca d’identificació amb el Crist, el Bon Pastor.

Crist pregava, tal com consta en els evangelis en molts moments de la seva activitat pastoral. Per això, parlar als altres de Déu exigeix parlar a Déu dels altres. Sempre cal pregar, però sobretot abans i després de la col·laboració en l’acció pastoral de la qual en sóc responsable.

Parlar als altres de Déu exigeix parlar a Déu dels altres.

4. L’encontre personal amb Jesucrist

Tota acció pastoral, sigui la que sigui, ha de comunicar el Crist Salvador, que ha de ser anunciat, conegut, acollit amb els seus dons pels sacraments; Crist que estima, escolta, guareix, serveix, acompanya, anima, salva.

El catequista, l’acompanyant, el consiliari... és un testimoni, colpit per l’experiència personal, que assenyalava el Crist, en parla i fa possible experiències d’encontre amb ell per mitjà de la pregària, de les celebracions, de les converses, dels serveis a les persones, siguin infants, siguin grans.

Convençuts que tot comunica: la paraula, el silenci, la presència i l’absència; els detalls i la imatge. El qui comunica la Bona Notícia de Crist ho ha de fer amb convenciment, amb llibertat, amb serenitat, amb paciència evangèlica, tot respectant la llibertat, la dignitat de cada persona, la seva història, la necessitat del procés personal. Tanmateix no ens podem quedar en les etapes del procés, no ens podem conformar en proposar “uns valors” ben evangèlics, sinó que cal sempre proposar el valor més fonamental: Jesucrist, Salvador.

Atenció a la importància de les celebracions i de l’experiència de la pregària. No podem deixar-ho pel final del procés, per quan la fe sigui ferma i es comprenguin millor les celebracions. Cal proposar-se, facilitar i empènyer que es trobin amb el Senyor per mitjà dels sacraments, sobretot de l’Eucaristia, que el fan present i actuant sacramentalment i significativament. Dit altrament, cal actualitzar “el veniu i veureu”, invitació del senyor als dos deixebles de Joan, quan a indicació del profeta el segueixen i s’hi interessen. Veniu i veureu, segur que exigeix el descobriment, el coneixement, però sobretot l’experiència de la trobada amb el mateix Senyor, ni que inicialment no s’entengui del tot. Celebració de

la fe i pregària, accentuen la dimensió de l'experiència personal de trobada amb Crist i amb el seu grup de deixebles avui, constituït per infants, adults, persones grans i joves. Certament que cal cuidar les celebracions, però no cal esperar que siguin tan assumides, purificades, entenedores, en una comunitat tan ideal... que difícilment arribarà el moment.

5. Sense Església no vivim en Crist

La dimensió eclesial en la proposta evangelitzadora i en el seu procés. Aquesta qüestió és molt important.

Una breu reflexió en relació a l'educació del sentit eclesial, tant de l'Església catòlica universal com la de l'Església particular. Fa anys –ho recordo molt bé– es feia popular una afirmació per afrontar i silenciar les limitacions i incoherències de l'Església: “Església de base, sí, Església jeràrquica no”. Poc temps després es va tocar fons: “Crist sí, Església no”. I finalment alguns grups acabaren sense Crist i sense Església. Si el cap és separat del cos –imatge paulina– ens quedem sense cos i sense cap.

En el procés d'evangelització cal ajudar a fer experiència d'Església per superar “la imatge mediàtica de l'Església” sovint devaluada per magnificar fets d'incoherència o considerats negatius. En el procés cal manifestar la dimensió trinitària de l'Església, l'Església de Déu Pare, Fill i Esperit Sant, doncs la dimensió humana és molt palpable. De totes maneres també ajuda des-

cobrir o redescobrir en l'Església l'evangeli, encarnat i verificat per tantes persones i activitats. Dit altrament, cal retornar els cants de festa a la nostra Església. En la Missa crismal ho demanava als preveres com una prioritat: “La nova Sió avui és la nostra Església universal i la nostra particular. Cal que hi retornin l'alegria i els cants de festa. Els sants pares parlaven de l'església com a “comunió sanctorum”, però alhora amb la necessitat de ser purificada i renovada, perquè Déu ens fa dipositaris de la seva gràcia a nosaltres, carn d'aquest món o gerros de terrissa –segons l'expressió paulina–. Som molt conscients dels nostres pecats, de les nostres infidelitats i de les nostres mancances com el desànim, el cansament... Tanmateix així com els fills no neguen les limitacions de la mare, però tampoc en fan propaganda, també nosaltres hem de tenir una actitud compassiva, guaridora, balsàmica, acompanyada sempre amb el desig de descobrir les bigues dels nostres ulls, que poden entelar la mirada per senyalar les estelles dels ulls dels altres germans. I, fent una pas més, cal que parlem de la nostra església amb convicció, positivament, amb esperança i remarcant, no tant les mancances sinó les possibilitats.

Bernanos el gran novel·lista va estimar a l'Església amb amor soferit –com expressa ell mateix– i deia: “Si el món fos l'obra mestre d'un arquitecte obsessionat per la simetria o d'un professor de lògica, aleshores l'Església oferiria l'espectacle de la perfecció, de l'ordre, de la santedat. Però voldries tu una Església així? T'hi sentiries a gust? Potser

aleshores et quedaries a la porta d'aquesta comunitat de super-homes, donant voltes a la boina entre les mans, com un pobre pidolaire davant la porta del millor hotel. L'Església és una casa de família, una casa paterna, a on sempre s'hi troba un cert desordre; a vegades les cadires no s'aguanten ben dretes, tenen alguna pota mig trencada, les taules estan tacades de tinta i alguns pots abocats als armaris”.

Es tracta de la nostra Església santa i pecadora, és casa nostra, la casa dels pecadors, que maldem per viure la nostra condició de sants i escollits. Treballem perquè estigui ben fonamentada en Crist i, així, esdevingui més acollidora, més fraternal, més evangèlica. Retornar l'alegria i els cants de festa a la nostra església, és prioritari i urgent. No som, segur, els millors, però si que oferim el millor do, el Crist Salvador”.

6. La comunicació fa possible l'evangelització. Sintonitzar amb els sentiments i preocupacions dels joves

Els destinataris de la salvació, dels dons de Déu, són persones concretes i reals que viuen en un moment concret de la història de la humanitat.

La mateixa dinàmica de la Revelació, l'autocomunicació i la convivència de Déu amb el seu poble real i històric, i la seva culminació en l'encarnació del mateix Verb de Déu, exigeix aquesta atenció a la història concreta i real. L'ofertament dels dons

de la Pasqua de Jesús es realitza al llarg de la història, en el seu procés, en les seves diverses etapes; a l'interior de la història i de la realitat quotidiana. Tota la Constitució pastoral de l'Església en el món contemporani (Gaudium et Spes) del Concili Vaticà II, és emblemàtica per valorar aquest criteri fonamental de l'atenció a les persones en el moment històric concret.

Els destinataris de la salvació, dels dons de Déu, són persones concretes i reals que viuen en un moment concret de la història de la humanitat.

Això requereix conèixer les ciències que ens ofereixen coneixements sobre l'home i la història, com la sociologia, la psicologia, la filosofia o corrents culturals, la medicina, l'ètica, però sobretot la mirada de Jesús actualitzada. No es tracta de quedar-nos en un recull de dades, ja que caldrà llegir aquestes dades a la llum de la Revelació de Déu i concretament de l'experiència de Jesús i de la primera comunitat apostòlica, actualitzada per la Tradició de l'Església. Concretament:

- Cal atenció i obertura als problemes dels joves en la situació històrica actual.

- Atenció, receptivitat i crítica a la nova cultura, millor cultures, o a la crisi d'una cultura. Es tracta de considerar la cultura en un sentit molt ample com els criteris, conviccions, valors que embolcallen preferentment els diversos col·lectius juvenils. En relació a la cultura calen actituds acollidores i crítiques, alhora. Es tracta d'activar l'actitud evangèlica d'oferir la salvació a les persones immerses i condicionades en una cultura o subcultura, assumint-les críticament. Cal saber descobrir-hi el "pas de Déu", la seva proximitat, la seva capacitat de preparació a l'evangeli o captar les esclertes per les quals es pot oferir. I ser també lliures per ajudar a descobrir les ideologies, els criteris els fets que són ocasió de deshumanització, d'injustícia, de manca de solidaritat, de tancament radical a Déu, en definitiva les situacions de pecat tal com avui es viuen.
- L'atenció i la receptivitat envers els nois i noies d'avui ens demana comprendre la seva problemàtica i els seus condicionaments.
- Atenció i receptivitat a la vida concreta i real dels joves que sovint és molt lluny dels grans debats: els problemes dels estudis, els criteris per escollir la carrera o la formació professional, la recerca de comprensió, d'amistat i d'amor; els conflictes de convivència familiar i entre els col·legues; situació sovint estressant –malgrat

no ho sembli–, no només pel ritme de vida, sinó perquè manca de motivació en l'estudi, de treball, o pel poc valor i reconeixement a la persona concreta que exigeix aparentar, la difícil assimilació de les decepcions, desplaçaments; malestar pel seu futur; certa incapacitat de gaudir dels moments bonics de la vida i per això la necessitat d'emocions "fortes i al límit"...

- Cal comptar que els cristians, en general, som acusats d'aigualir la vida, la felicitat, plens de prejudicis, quasi passats de moda... malgrat tinguem quelcom de bo. En relació a l'Església coneixem els prejudicis de moda.

Cal tenir present tot aquest embolcall tant per oferir la proposta de la vida cristiana, com per acompanyar el procés. Penso que no és veritat que la gent jove no esperi res de la comunitat cristiana, ja queestic convençut que desitja els dons de Déu per a la vida ordinària i quotidiana. Concretament, llum pel camí, estimació veritable, acceptació, suport i ajuda per viure cada dia, recerca del sentit de la vida, descobrir el veritable rostre de Déu per eixugar la set del sagrat i de transcendència, fonamentar els veritables valors, humanització i salvació, alhora.

7. La pluralitat de moviments, associacions, grups i la necessària comunió

És tan complexa la qüestió, s'acumulen ferides, greuges, reivindicacions..., que només m'atreveixo

a oferir algunes indicacions amb el desig d'oferir ponts.

Per una veritable pastoral juvenil evangelitzadora és fonamental una relació adequada entre els moviments, d'acció catòlica, nous moviments, associacions, educadors en el temps de lleure, escoles cristianes i la Diòcesi amb les seves parròquies. És del tot necessari ser conscients que, des dels accents legítims de cada institució, associació o grup, cal sumar forces aconseguint fer visible i operativa la comunió des de la diversitat.

Deixo constància que és urgent tenir molt presents les possibilitats pastorals de les escoles cristianes. Per això les he esmentades. Tanmateix són del tot necessàries conviccions i actituds.

- El sentit de pertinença a l'Església particular o diocesana, participant més activament en la seva "acció pastoral".
- Els moviments són realitats d'ordre espiritual, carismàtic, missional, i per això no han de substituir les comunitats sacramentals, diòcesis i comunitats parroquials. És a dir, la pertinença a un moviment és una ajuda o mitjà per a la formació, missió, espiritualitat específica, no demana separació de la resta de cristians i de les comunitats.
- Reconeixement dels nous moviments, dels seus valors, de les seves aportacions que són una veritable riquesa per l'Església i per la seva missió en una societat molt plural.

- En relació a l'acció Catòlica vivim un moment de reflexió i de nova iniciació a partir de l'aprovació dels nous estatuts per la Conferència Episcopal Espanyola i pel procés iniciat ja en alguns bisbats. A tots ens cal un aposta per l'Acció Catòlica com a moviment diocesà esporgant el que calgui i actualitzant les seves notes peculiars. Segur que els accents de les especialitats no només desapareixeran, sinó que es reforçaran.

- Cal tenir molt present la missió del Bisbe diocesà. En alguns moments es reconeix el bisbe diocesà no perquè és el bisbe, sinó perquè és dels "nostres". En general "els moviments" s'han de sentir més Església particular sense aïllar-se i els seus membres han d'estar més disposats a treballar en les institucions diocesanes en comunió amb el bisbe.

- Cal reflexionar certament, posar en qüestió –si es vol–, projectar, decidir fer passos. Ara bé, si discutim, que sigui per construir; si avaluem, sigui per avançar; si dialoguem per unir i sumar. Els mitjans concrets, els accents no poden desfigurar, ni ofegar l'objectiu final.

La feina és tanta que no val la pena perdre ni un sol minut en intrigues, enfrontaments, en l'obsessió d'esdevenir "protagonistes". No jo, sinó la missió que tenim encomanada. Els personalismes i les pures satisfaccions personals espatllen la nostra identitat "d'instruments" a les mans de Déu.

8. Els mètodes

Els mètodes no són la finalitat, ni han de semblar que són l'objectiu. L'objectiu és sempre –accentueu el que calgui sense suprimir res– viure, celebrar, testimoniar de paraula i d'obra la salvació de Nostre Senyor Jesucrist formant la seva Església. En parlar de testimoni s'entén l'anunci explícit, la verificació en l'amor fet servei i l'acció de transformació de la història humana segons el voler de Déu. El perill és que la reflexió sobre la millor metodologia, cadascú pensa que és la pròpia, impedeixi l'enriquiment mutu. Tanmateix una diversitat de metodologies pot esdevenir resposta a la pluralitat dels col·lectius del joves i dels seus tarannàs.

Segons el meu parer, sigui quina sigui la metodologia no hi pot faltar:

- Escoltar la Paraula de Déu. Conèixer Jesús en el sentit expressat per Sant Efrén, diaca, al segle IV: *“Fes Jesús que jo et conegui, que si et conec t'estimaré, i si t'estimo et seguiré”*.
- Partir de la vida concreta, fets, sentiments, actituds, en l'àmbit familiar, social, d'ensenyament, de professió, de relació amb les parròquies..., o arribar fins a la vida. De la Paraula a la vida i de la vida a la Paraula. Cal entendre que la Paraula és escoltada, reflexionada, entesa, celebrada, pregada.
- Necessitat de testimonis. El testimoni no només manifesta el que “ha vist”, la fe, sinó que

explícita com aquesta fe ha canviat i canvia la seva vida.

- Necessitat de catequesi o moments catequètics per aprofundir, raonar, comprendre... i més en un col·lectiu amb mancances de coneixements sobre la fe i la vida cristianes.
- Experiència de pregària comunitària, personal i de participació en les celebracions cristianes.
- Teixir lligams de vinculació amb les comunitats parroquials i amb la Diòcesis per mitjà de la participació en convocatòries diocesanes i en altres activitats.
- Educar en el compromís d'una manera progressiva i acompanyats per l'estímul i reflexió de creients.
- La importància del grup i de la xarxa amb altres grups com àmbit de creixement, d'ajuda mútua, de recolzament, d'experiència d'església.
- Sóc molt conscient que caldria una reflexió més acurada assumint les metodologies de l'escoltisme i dels centres d'esplais cristians per aquests moviments.

9. El compromís. Primer el que se'ns ofereix, després el que se'ns demana

La primera pregunta que cal ajudar a respondre és: “Què ha fet i fa Déu per mi?”, quan ho descobrim i vivim vindrà la segona: “Què em demana Déu?”

Aquesta indicació em porta a reflexionar breument sobre el compromís, sigui del tipus que sigui, personal, eclesial, social, polític, sindical... Quan es parla de l'acció o del compromís, es pensa en accions que tenen relació en la professió – treball, o en l'escola, institut, universitat, barris, es pensa en esplais, associacions, fins i tot en activitats pastorals parroquials. Sense negar cap tipus d'acció o de compromís cal accentuar el compromís de transformació –de conversió– de la pròpia persona. Dificilment aconseguirem la transformació de les persones, entorn, estructures, institucions... si no ens deixem transformar, alhora, cadascú de nosaltres per la Bona Nova de Jesús. Tanmateix moltes causes han provocat el pas d'una sobrevaloració del compromís i de l'acció, a una passivitat i poca disponibilitat per a una acció o compromís permanent. S'accepta com a màxim la participació en compromisos puntuals.

Es constata la necessitat d'una pedagogia de l'acció per evitar “cremar-se”, i perquè l'acció no es converteixi en activisme sense identitat, ni finalitat explícites. Atenció als responsables de la pastoral juvenil, perquè en aquesta pedagogia cal ajudar a descobrir la finalitat i la identitat de l'acció, i la seva vinculació amb la missió de l'església. També cal conèixer les dificultats actuals per assumir un compromís estable a causa de l'horari o agenda dels joves.

10. Ferms i significatius des de la feblesa

Per alguns la proposta cristiana és una bogeria o una niciesia, però

per altres serà llum que els il·luminarà, esperança en la recerca, fortalesa en l'adversitat, força en la lluita, consol en el dolor, vida en l'experiència de la mort i dels seus amics, certesa de ser estimats sense límit, humanització i salvació.

Tenim un gran tresor a oferir. No tinguem por pel nombre, som els que som, doncs hem de posar la confiança en ser significatius i autèntics més que en el nombre. Ara bé, la proposta de Crist l'oferim a tothom, sense selecció, la resposta dependrà de molts factors.

Ara bé, el nostre objectiu és arribar al major nombre de joves que sigui possible, per arribar-hi calen altres joves que en siguin els testimonis, els acompanyants, els educadors.

“No tingueu por petit ramat, Déu es complau en donar-vos el Regne”

“Vosaltres sou la llum del món... vosaltres sou la sal de la terra...”

“Us dono gràcies, Pare, perquè això ho heu revelat als savis i als humils...”

“Aneu per tot el món...”

Sóc molt conscient de la necessitat de continuar reflexionant sense deixar de treballar a partir del que ja vivim i es realitza en la pastoral juvenil. Sobretot cal estar atents a les possibilitats que ofereix la participació en la Jornada Mundial de la Joventut i l'acolliment de molts joves a les nostres diòcesis el dies previs a les jornades.

Quan reflexionem sobre la missió pastoral i concretament en la pastoral juvenil contemplem sempre sobretot les possibilitats que se'ns ofereixen i no ens aturem en les lamentacions.